

Arrest

nr. 229 729 van 3 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE LIEN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2019 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat J. DE LIEN, en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 16 maart 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een visum lang verblijf (type D) in, met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenote, mevrouw N. A. Op 28 juni 2016 wordt dit visum toegekend. Op 12 juli 2016 komt de verzoekende partij aan in België. Op 9 december 2016 wordt haar een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F kaart) afgeleverd, geldig tot 8 november 2021.

1.2 Op 24 februari 2018 scheiden de verzoekende partij en haar echtgenote uit de echt.

1.3 Op 13 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die op 15 mei 2019 per aangetekend schrijven aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: D(...)

Voorna(a)m(en): I(...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie op basis van zijn huwelijk met N(...) T(...) A(...) (rr: (...)) van Belgische nationaliteit. De aanvraag die tot het verblijfsrecht leidde dateert van 08.11.2016, meneer D(...) verkreeg daarop de F-kaart op 09.12.2016. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd.

Overeenkomstig de gegevens van het administratieve dossier en het rijksregister blijkt immers dat betrokkene en mevrouw A(...) uit de echt gescheiden zijn op 24.02.2018, er was echter al sprake van een feitelijke scheiding op 14.11.2017, wanneer een voorstel tot afvoering van ambtswege werd geregistreerd na een negatieve woonstcontrole. Op 08.01.2018 vestigde betrokkene zich bij dhr. Ö(...), eveneens van Turkse nationaliteit.

Ondertussen is hij sinds 04.07.2018 op een ander adres gevestigd. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 05.06.2018 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen, dit werd betekend op 18.06.2018. Na navraag bij de gemeente Blankenberge, de voormalige woonplaats, en bij de gemeente Antwerpen, zijn huidige woonplaats, blijkt dat betrokkene geen stukken overmaakte.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat betrokkene niet betwist dat hij geen gezinscel meer vormt met mevrouw A(...).

Wat betreft de uitzonderingsgronden zoals voorzien overeenkomstig art. 42quater, §4, 1°, 2°, 3, of 4° waardoor betrokkene het verblijfsrecht zou kunnen behouden, dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarde voldoet uit het tweede lid, namelijk niet aantoonbaar werknemer of zelfstandige te zijn in België of voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het is meneer D(...) zijn verantwoordelijkheid om zoals in het verzoek tot socio-economisch onderzoek staat DVZ op de hoogte te stellen "Van alle relevante wijzigingen van zijn situatie voor zover er nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten, dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+-kaart".

Wat betreft de overweging van mogelijke humanitaire bezwaren die bij een beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 in overweging moeten worden genomen, kan DVZ zich enkel baseren op de zaken die voorhanden zijn in het dossier, gezien betrokkene zelf niets overmaakte. Ten eerste wat betreft betrokkenes verblijfsduur wordt conform het rijksregister vastgesteld dat hij zich in België gevestigd heeft in 2016, het betreft dus geen extreem lange duur van verblijf in België, vandaar dat zijn verblijfsrecht intrekbaar is. Wanneer we de leeftijd van meneer D(...) bekijken, kunnen we stellen dat het om een volwassen persoon gaat, zijn 33-jarige leeftijd vormt geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.

Noch wat betreft zijn medische en economische situatie, noch wat betreft zijn sociale en culturele integratie maakte betrokkene stukken over. Er kan dus redelijkerwijze vanuit gegaan worden dat er op basis van deze aspecten geen zaken zijn die deze beslissing zouden kunnen verhinderen. Verder is zijn gezinssituatie volledig gewijzigd. Hij is sinds 24.02.2018 niet meer gehuwd met mevrouw A(...) in functie van wie hij verblijfsrecht ontleende, zij waren al feitelijk gescheiden sinds 14.11.2017. Op basis van alle gegevens waar DVZ over beschikt blijkt dus dat deze beslissing meneer D(...) zijn gezinsleven niet beïnvloedt of schaadt. Tot slot wat betreft zijn bindingen met zijn land van herkomst is het redelijk aan te nemen dat betrokkene nog voldoende affiniteit heeft met de plaatselijke taal of talen, de sociale en culturele gebruiken om bij een eventuele terugkeer naar eigen land vlot terug aansluiting te kunnen krijgen in de samenleving. Uit het dossier blijkt alvast dat mijnheer sinds het beëindigen van de relatie, kort in Turkije heeft verbleven. Dit bevestigt de stelling dat hij nog steeds bindingen heeft met zijn land van origine. Verder maakt het kortstondige verblijf in België, evenals zijn jonge leeftijd, dat mag worden verwacht dat meneer D(...) snel terug aansluiting zal kunnen vinden in zijn land van origine. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Dat art. 42^{quater} §1 tweede lid als volgt luidt: (...)

Dat gedaagde verzoeker niet heeft gehoord alvorens over te gaan tot intrekking van het verblijf.

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker op 05.06.2018 verzocht werd zijn standpunt mee te delen samen met de nodige stukken.

Dat bij navraag de gemeente Blankenberge vreemd genoeg het volgende antwoordde (Stuk3):

Vermits de persoon al van 2018 in Antwerpen woonde, gelieve dan ook u vraag aan burgerzaken van Antwerpen te richten.

Persoonlijk denk ik ook dat hij de brief van 18.06.19 nog niet ontvangen heeft. ☺

Dat de Stad Antwerpen eveneens verzoeker nooit heeft uitgenodigd en de Dienst Vreemdelingenzaken hoewel behoorlijk gevraagd niet geantwoord heeft op de vraag van verzoeker.

Dat verzoeker reeds jaren aan de slag is kapper en hiervan de loonfiches voortbrengt (Stuk 2).

Het is dan ook ten zeerste onduidelijk of verzoeker wel degelijk werd gehoord door de DVZ inzake de mogelijke toepassing van de uitzonderingsvoorwaarden.

Verzoeker heeft voldoende aanwijzingen dat dit inderdaad niet gebeurde hetgeen maakt dat de bestreden foutief werd gemotiveerd met betrekking tot de uitgevoerde hoorplicht.

Dat gedaagde in die zin dan ook duidelijk haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden daar alles er op wijst dat verzoeker geen brief heeft ontvangen met de vraag om zijn individuele toestand te toe te lichten.

Dat de beslissing dient te worden nietig verklaard."

2.2 Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli

1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert en dat luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde [2 binnen vijf jaar]² na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...) 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; (...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. (...)

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing : (...)”

In casu betwist de verzoekende partij niet dat zij zich in een van de gevallen bevindt voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. Concreet is de bestreden beslissing gesteund op artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, omdat de verzoekende partij geen gezinscel meer vormt met mevrouw A., haar Belgische ex-echtgenote. Zoals reeds gesteld, wordt dit niet betwist door de verzoekende partij.

De verzoekende partij verwijst echter naar het socio-economisch onderzoek overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet, en stelt dat zij niet werd gehoord alvorens werd

overgegaan tot de intrekking van haar verblijf. Zij geeft aan dat zij volgens de bestreden beslissing op 5 juni 2018 zou zijn verzocht haar standpunt mee te delen samen met de nodige stukken, maar verwijst vervolgens naar een stuk bij haar verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij de betrokken brief nooit ontvangen heeft (via de stad Blankenberge). Ook voert de verzoekende partij aan dat zij door de stad Antwerpen nooit uitgenodigd is geweest. Zij stelt dat het ten eerste onduidelijk is of zij wel degelijk werd gehoord inzake de mogelijke toepassing van de uitzonderingsvoorwaarden en dat zij voldoende aanwijzingen heeft dat dit inderdaad niet gebeurde. De verzoekende partij besluit dat de bestreden beslissing met betrekking tot de uitgevoerde hoorplicht foutief werd gemotiveerd en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden, daar alles erop wijst dat zij geen brief heeft ontvangen met de vraag haar individuele toestand toe te lichten.

De Raad wijst erop dat artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet inderdaad de verplichting oplegt tot het voeren van een socio-economisch onderzoek, waarbij de gemachtigde moet rekening houden met *“de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”*. Ook voorziet artikel 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet in een aantal uitzonderingen waarin het *in casu* relevante geval, voorzien in artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, niet van toepassing is.

In het door de verzoekende partij aangehaalde stuk 3, een e-mail van 7 juni 2019 van administratief medewerker W. K. van de stad Blankenberge aan de advocaat van de verzoekende partij, stelt W. K. dat hij persoonlijk denkt dat de verzoekende partij de brief van “18.06.19” nog niet ontvangen heeft. Ook vraagt hij de advocaat om zijn vraag ook aan *“burgerzaken van Antwerpen”* te richten, vermits de verzoekende partij al van 2018 in Antwerpen woonde. Zoals hoger reeds gesteld, geeft de verzoekende partij aan dat de stad Antwerpen haar nooit heeft uitgenodigd, maar zij beperkt zich hierbij tot een loutere bewering.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de voormelde administratief medewerker W. K. op 18 juni 2018 een e-mail verstuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met in bijlage *“1_Brief van DVZ bewijzen voor leggen (18_06_2018).pdf”* en met de mededeling dat de verzoekende partij de brief heeft getekend. Vervolgens bevindt zich in het administratief dossier een brief gericht aan de verzoekende partij, waarin haar in het kader van het onderzoek met betrekking tot haar verblijfsrecht volgens artikel 42^{quater}, § 1, (eerste lid,) 4° van de vreemdelingenwet en om de Dienst Vreemdelingenzaken toe te laten na te gaan of er aan de naleving van de voorwaarden voor de eventuele verdere uitoefening van haar verblijfsrecht is voldaan, wordt gevraagd om overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet nieuwe bewijsdocumenten over te maken. Vervolgens wordt gevraagd om onder meer bewijzen voor te leggen met betrekking tot het voormelde socio-economisch onderzoek en de voormelde uitzonderingsbepaling. Deze brief werd op 18 juni 2018 door de verzoekende partij voor kennisname ondertekend. Uit een e-mail van 6 maart 2019 van student T. D. van de dienst Gezinshereniging van de Dienst Vreemdelingenzaken aan *“Vreemdelingenzaken.info”* (op basis van de inhoud van de e-mail lijkt het om de dienst Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen te gaan) blijkt nogmaals dat de brief op 18 juni 2018 werd betekend en het document van betekening door de *“gemeente”* Blankenberge aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Ook geeft T. D. aan dat noch de Dienst Vreemdelingenzaken noch de *“gemeente”* Blankenberge tot op heden stukken hebben ontvangen, en vraagt zij of de verzoekende partij aan de dienst van de geadresseerde stukken heeft overgemaakt. Op 14 maart 2019 antwoordt T. P. van het *“Loket vreemdelingenzaken”* dat geen stukken van de verzoekende partij werden ontvangen.

Uit de bovenstaande gegevens blijkt aldus dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen zij in haar verzoekschrift beweert, wel degelijk uitgenodigd is geworden om bewijsstukken over te maken in het licht van de artikelen 42^{quater}, § 1, laatste lid en 42^{quater}, § 4 van de vreemdelingenwet. Dat een medewerker van de stad Blankenberge op 7 juni 2019 een vermoeden uitte dat de verzoekende partij de betrokken brief niet zou hebben ontvangen, kan geen afbreuk doen aan de gegevens die uitdrukkelijk blijken uit het administratief dossier, waaronder een e-mail van diezelfde medewerker van bijna een jaar eerder, waarin deze de aan de verzoekende partij betekende brief overmaakte aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het betoog van de verzoekende partij dat zij geen brief heeft ontvangen met de vraag haar individuele toestand toe te lichten, mist dan ook feitelijke grondslag. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook niet voorhouden dat de Dienst Vreemdelingenzaken onzorgvuldig zou hebben gehandeld, en dat de motivering in de bestreden beslissing, zowel wat betreft de betekening van de brief als wat betreft het feit dat zij geen stukken heeft overgemaakt, foutief of niet-afdoende zou zijn.

Op de overige motieven van de bestreden beslissing gaat de verzoekende partij niet in, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE